

δυσαναλόγων παρά τὰς μικρὰς προσόδους τοῦ δήμου. Καί ἡμεῖς εἴχομεν ἀναγνώσει τὴν λογοδοσίαν του καὶ διετέθη-
μεν λίαν εὐμενῶς πρὸς αὐτόν.

— Ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κυρίου Λάμπρου Χριστο-
πούλου ὑαλεμπόρου μετὰ τῆς χαριστάτης δεσποινίδος Εὐ-
φροσύνης Σεφερλή. Εὐχόμεθα τὴν θέρμην τοῦ ἰουλίου εἰς τὴν
ἀμοιβαίαν ἰσόβιον ἀγάπην των.

— Ἀναχωρεῖ αὐριον ὁ παιγνιδιάρης ἔμπορος κ. Ἰωάν-
νης Μομφεράτος εἰς Εὐρώπην ὅθεν ὁ θεὸς ζεύρει τί θὰ μᾶς
φέρῃ διὰ τὰ μᾶς σκανδαλίξῃ καὶ τὰ μᾶς πιάνῃ ζωντανούς
μέσα ἔς τῆς πεντικοβιτρίναις του.

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΕΣ ΚΡΕΟΥΡΓΟΙ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πύργος, 15 Ἰουλίου 1883

Εὐρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ τρυγητοῦ, ὅστις φέτος
θὰ βραδύνῃ. Ἡ πόλις μας ὡς ἐκ τούτου ἐρημοῦται βαθυηδὸν,
ἀπερχομένων τῶν κτηματιῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἥτις ἤδη πα-
ρουσιάζει μαγευτικὴν ὄψιν. Ἡ πεδιάς τῆς Ἡλείας εἶνε αἰεί-
ποτε γλοερά. Ἡ Δήμητρα δὲν ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τὸ ἄ-
ροτρον, ἀλλ' ὁ Διόνυσος τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου, γλοα-
ζύσης μέχρι τοῦ Νοεμβρίου καὶ ἀποφερούσης τὸ νέκταρ, τὸ
εὐφραῖνον κατὰ τὸν ψαλμωδὸν τὴν καρδίαν, καὶ τὴν καλ-
λιέργειαν ἐπίσης τῆς σταφιδαιπέλου, τοῦ χρυσοφόρου τούτου
δενδρίου. Ἡ ἐποχὴ αὕτη εἶνε ἀληθῶς εὐάρεστος εἰς τὰς στα-
φιδοφόρους ἰδίως ἐπαρχίας, διὰ τοῦτο δὲ καὶ πάντες κατα-
φεύγουσιν εἰς τὰ σταφιδαιπέλους των, ἔνιοι μὲν πρὸς ἀναψυ-
χὴν, ἄλλοι δὲ ὅπως δρέψωσι τοὺς καρπούς τῶν κόπων των.
Εἶνε τῷ ὄντι ἀνάπαυλα καὶ φροντίς τερπνῆ, αἵτινες περιβάλ-
λονται ἅμα καὶ μὲ τινὰ φόβον καὶ τρόμον, ἀκατάληπτον ἐμ-
πνεόμενον ὁσάντις ὁ οὐρανὸς καλύπτεται ἀπὸ νέφη. Διότι εἴτε

τώρα, εἴτε τὸν Αὐγούστον, ὅτε ὁ σταφιδόκαρπος κεῖται ἐν
τοῖς ἀλώνιοις βρέξει, ἢ βροχὴ βλάβπει οἰσιωδῶς. Εὐτυχῶς ὁ-
μως τὴν βλάβην ταύτην, καὶ τὸν φόβον μετριάζει ἡ φυλλό-
ξηρα· διότι καὶ ὁ καρπὸς ἀν βραχῆ, ἢ φυλλοξηροῦσα Γαλλία
θὰ τὸν ἀγοράσῃ.

Ἰδοὺ λοιπὸν, ὡς προέγραφον ἡμῖν, οἱ Ἡλείοι ἐν τῇ ἐργα-
σίᾳ μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἐκλογικοῦ σάλου. Ἰδοὺ οἱ πρὶν ἐνθου-
σιῶντες, συζητοῦντες καὶ διαπληκτιζόμενοι, πράξεις, ἥσυχιοι,
φίλεργοι. Διεσκέδασαν, ἐχόρευσαν, ἐμέθυσαν διὰ τὴν νίκην
των, εἶπον τὰ λόγια των, ἤδη ὅμως ἀπεχώρησαν πάσης κομ-
ματικῆς διαμάχης, καὶ ἐτράπησαν περὶ τὴν καλλιέργειαν
τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος. Λαὸς ἄξιος ἐπαίνου καὶ ἐκτιμή-
σεως. Καὶ ὅμως διὰ τὴν διάχυσιν τῆς χαρᾶς του ἐπὶ τῇ ἄλ-
λαγῇ τοῦ Δημοτικοῦ ἄρχοντος, ἦντινα ἀφρατριάστως ἡμῖν πε-
ριέγραψα, συκοφαντεῖται ὑπὸ τινων, καθυβρίζεται, ἐξουδε-
νοῦται. Καὶ εἶνε συκοφαντία στυγερά τὸ νὰ παριστάται τό-
πος τις ὀργιάζων καὶ κορυβαντιῶν διὰ τοῦτο, καὶ νὰ χαρα-
κτηρίζεται κακοῦργος ἢ πολυαριθμοτέρα αὐτοῦ μερὶς διὰ τὰ
λαμβάνοντα ἐκάστοτε χώραν ἐγκλήματα. Ναί· εἶνε τοῦτο
καταχθόνιον ἐπινόημα, ταπεινὴ καὶ παιδικὴ ἐκδίκησις κατὰ
τῶν κατοίκων αὐτοῦ, διὰ τὰ μὴ εἶπω ἀνανδρος. Καὶ ὄντως
δύναται τις ὡς ταπεινὴν σκέψιν, καὶ χαμαιζήλον καὶ μοχθη-
ρὰν νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἐν τῇ αὐτόσῃ ἐφημερίδι «Καρτερία»
ἀνταπόκρισιν ἀφηγουμένῃν ἀληθῆ μὲν γεγονότα, παραμεμορ-
φωμένα ὅμως πρὸς ἐξευτελισμὸν τοῦ τόπου, καὶ ἀνάξια δη-
μοσιεύσεως. Βεβαίως τὴν συνήθη πολιτετῆ καὶ πολυχρόνιον
εἰς τὰ λουτρά λατρείαν τοῦ σεβαστοῦ φίλου κ. Χρονοπούλου,
καὶ Διομ. Παππασχοινᾶ δὲν δύναμαι νὰ ἀποδώσω εἰς ἐπί-
θεσιν κορυβαντιῶντων, εἰς φόβον ἐμπνευσθέντα ὑπὸ τῶν πο-
λιτικῶν αὐτῶν ἀντιπάλων· διότι οὗτοι καὶ ἐπιρροὴν ἔχουσι
καὶ φίλους καὶ ὑπόληψιν καὶ δὲν πτοοῦνται ἀπὸ ἐκφοδῆσεις
οὐδενός· καὶ ἐν ὀνόματι τῆς φιλίας ἡμῶν προκαλῶ αὐτοὺς
νὰ μὲ διαψεύσωσιν. Ἀπὸ ἔτη πολλὰ βλέπω αὐτοὺς λουμέ-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 52)

Εἶχον λάβει τεμάχιον ἄρτου σκληροῦ καὶ ὀστοῦν, ὅτε ἰ-
δὼν τὸν ἄνθρωπον ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας κατελήφθην ὑπὸ
τοῦ φόβου καὶ ἔφυγον ταχέως. Παρηκολούθησεν, ἀλλ' ἐν-
τρομος ἔφυγα εἰς νέου ἐκ τοῦ θάμου, εἰς ὃν εἶχον καταφύ-
γει πλησίον τῆς αἰγὸς καὶ ἐκρύφθην εἰς πυκνὴν λόχην πα-
ρατηρῶν ἀόρατος τὸν διώκοντά με ἄνθρωπον. Ἀλλὰ δὲν ἐ-
ζήτει ἐμὲ οὗτος, ἤθελε τὴν αἶγα, τὴν ὁποίαν καὶ φορτωθεὶς
ἔλαβε μαζύ του. Ἐβλεπον μακρόθεν ὅτι ἐσκαψὲ ἓνα λάκον,
ἔρριψεν ἐντὸς τὴν αἶγα καὶ ἐσκέπασεν αὐτὴν μὲ τὰ ἀνωρρυ-
χθὲν χώμα, μεθ' ὃ ἀπομακρυνθεὶς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.
Ἀμέσως ἐξεληθὼν ἐκ τοῦ κρυψάνου μου ἦλθον καὶ ἐκάθισα
κλαίων ἐπὶ τοῦ πληρωθέντος διὰ τοῦ χώματος λάκου. Εἶ-
χον ἐννοήσει ὅτι δὲν ἐμελλον πλέον νὰ ἴδω τὴν λευκὴν μου
αἶγα.

Ἐμείνα μόνος καὶ πολὺς χρόνος παρήλαθε μέχρις οὗ συ-

νειθίσω εἰς τὴν ἀπομόνωσίν μου. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐζήτου
μόνος τὴν τροφήν μου, καὶ ἀπέκτησα βαθμηδὸν τὴν ἰκανό-
τητα νὰ τὴν εὕρισκω. Ἐξ ἐνστικτοῦ διέκρινα τοὺς καλοὺς
καρπούς ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους δὲν ἔπρεπε νὰ ἐγγίσω,
ἠγάπων πολὺ τὰ χαμαικέρασα, τὰ μούρα, τὰ σμέουρα. Δά-
κνων ὅλα τὰ χόρτα ἀνεκάλυφα ἐν, τὸ ὅποιον μοι ἐχρησίμευε
πολλάκις εἰς εὐωχίαν. Τὸ χόρτον τοῦτο εἶχον ἀνεύρει ἐν
τῷ λειμῶνι τοῦ Μαρέλι.

Ἐμαθον ν' ἀναρριχῶμαι εἰς τὰ δένδρα, ὅπως εἰμπορῶ
νὰ τρώγω τὸ ἐρυθρὸν ἢ μαῦρον κεράσιον, τὰ μήλα καὶ τὰ
ἄπια. Ἐρ' ὅσον δὲ εὕρισκον τοιοῦτοτρόπως τὴν τροφήν μου,
ἀπεστρεφόμενην τὴν διδομένην εἰς ἐμὲ, ἐπὶ ὀλοκλήρους ἐβδο-
μίδας δὲν μετέβαινον εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐτίθετο τὸ τεμά-
χιον τοῦ ἄρτου.

Ἡμέραν τινα ἐβυθίσθην εἰς τὸ ὕδωρ τὴν κεφαλὴν ἔχων
ἐκτὸς καὶ ἔπινον. Ἀνελθὼν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐκίνησα τὰς
κνήμας καὶ τοὺς βραχίονας καὶ παρστήρησα ὅτι δὲν ἐβυθι-
ζόμην, ἀλλ' ὅτι ἐκρατούμην ἐπὶ τοῦ ὕδατος· ἐξηκολούθησα
οὕτω ταραττόμενος καὶ κατάρθωσα νὰ φθάσω εἰς τὴν ὄχθην
καὶ νὰ ἐξέλθω τοῦ ὕδατος. Ἐγνώριζα νὰ κολυμβῶ, χωρὶς
νὰ διδαχθῶ, ὅπως τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὸ ἐνστικτον
τῆς συντηρήσεως. Ὁ φόβος, ἡ ἰδέα ὅτι μέλλει τις νὰ ἀπο-
λεσθῇ, παραλύουσι τὰς δυνάμεις· καὶ ἐγὼ βεβαίως, ἐὰν ἐ-
γνώριζα τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεχον, θὰ ἐπιγιόμην
ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

νους πλησίον μου όχι κατά τόν 'Ιούλιον μῆνα, ἀλλὰ πολὺ πρότερον, ἀπὸ τὸν Μάιον. "Ἄλλως τε, ἐάν ἡ μετανάστευσις αὐτῶν ἐν τῇ ἐξοχῇ προσκλήθη ἐκ τῶν ἀνωτέρω λόγων, ἐν αὐτῇ εὐρίσκουσιν ἄρα ἀσφαλὲς κρησφύγετον; "Ἄν δὲ μουσικὴ ἐγγχωρία καὶ ξένη τῆς Ζακύνθου, αὐλοὶ καὶ τύμπανα, διαχύσεις ὑπέμετροι χαρᾶς, πυροβολισμοί, ἐθορυβήσαν ἡμᾶς ἐπὶ τριήμερον, εἰς τοῦτο δὲν πρέπει νὰ παραξενευόμεθα· διότι ὁμοίως ἐπὶ ἔτη ἐπανηγυρίσθη ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν ἀνοδος καὶ ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων. Ὁ ὑμέτερος ἀνταποκριτὴς, μὴ ἐκπληρῶν ἀστυνομικὰ καθήκοντα, ἀπηξίωσε νὰ γράψῃ ὑμῖν τίνος σταφιδάμπελος κατεκόπη, τίνος μπουστάνιον ἐξεριζώθη, τίνος κήπου τὸ φυτώριον κατεστράφη· διότι θὰ ἡδίκηει τὰ ἀντιπάλων κόμματα γράφων ταῦτα. Οἱ παθόντες, οὐδὲ μνημονεύει ὁ ἐπιστέλλων ἐν τῇ «Καρτερίᾳ» εἰσίν: ὁ Κ. Μπούρας, ὁ Γεωργάκης Μικέλλης ἢ Κουτογεωργάκης, ὁ Δ. Καλαντζόπουλος. Οὐδενὸς ἄλλου ἢ περιουσία ἔπαθε κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν ζημίαν. Τίνος φίλοι εἰσίν οὗτοι; "Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἀποδώσω τὰς ἐγκληματικὰς ταύτας πράξεις εἰς τὸν Αὐγερινόν, διότι οἱ παθόντες οὗτοι ἀνήκον εἰς τὴν μερίδα τοῦ Κρεστενίτου; Οὐχί. Ἀπεναντίας σεβόμενος καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος ἐτήρησα περὶ πολλὰ σιγὴν μὴ θεωρήσας ἄξιον προσβολῆς οὐδὲ τὸν ἀμοιβαῖον τῶν δύο Πατρῶν διαπληκτισμὸν, οὐδὲ τὴν ἐκ τύχης εἰς τὸ χωρίον Ἀγιάκη συνάντησιν τῶν ἀρχηγῶν τῶν δύο ἀντιπάλων κομμάτων κ. Α. Αὐγερινοῦ καὶ Γ. Κρεστενίτου ἄξιαν λόγου ἔκρινα, τοὺς δὲ διαμειφθέντας κατ' αὐτὴν πυροβολισμοὺς γελοῖον ἔκρινα νὰ περιγράψω.

"Ἄν δὲ ὡς ἐπιστέλλεται ἐν τῇ «Καρτερίᾳ» ἐγένοντο φόνοι, ἐπιθέσεις, ἐκδικήσεις, ἢ δικαστικὴ ἀρχὴ οφείλει καταγγελλομένη νὰ ἀπαντήσῃ· διότι ἐγὼ τοιαῦτα δὲν ἀντελήφθην. Ὁφείλουσιν οἱ συκοφαντοῦντες πολιτικὴν τινα μερίδα τόπου τινος νὰ ὦσι σαφεῖς καὶ οὐχὶ σοφισταί. "Ἄν ἀγαπῶσι τὸν τόπον νὰ μὴ τὸν ἐκθέτωσι, νὰ μὴ τὸν δυσφημῶσι. Δὲν πρέπει

δὲ νὰ συγκινῶνται τινες ἐπὶ τῇ ἀγρία κατ' αὐτοὺς καταστάσει τοῦ τόπου τούτου. Αὕτη δὲν εἶνε προῖον, ἐάν οὕτως ἔχη, ἡμερῶν ὀλίγων καὶ ὥρων. Εἶνε προῖον καὶ ἔργον, ἐάν ἦνε τοιαύτη, καὶ κληροδότημα τοῦ παρελθόντος. Φαίνεται ὅμως ἡ ἀφανισθεῖσα τῆς ἐξουσίας λαμπρῶν παριστάνει εἰς τινὰς τὰ πάντα μαῦρα καὶ σκοτεινά, καὶ καθίστησι τὸν χθὲς ὥραϊον καὶ εὐδαίμονα τοῦτον τόπον ἀτυχῆ σήμερον καὶ σαχάραν.

"Ἐγραψα ταῦτα, κ. Συντάκτα, εἰς ἀναίρεσιν τῶν γραφέντων ἐν τῇ «Καρτερίᾳ», ἀνευ ὑπεκφυγῶν καὶ πλαγίων σκέψεων, καὶ πρὸς βεβαίωσιν πληρεστέραν τῶν παρ' ἐμοῦ γραφέντων σχετικῶς πρὸς τὴν διεξαχθεῖσαν ἐκλογὴν, καθόσον μάλιστα οὐδέποτε διανοήθην νὰ καταστήσω δοχεῖον ψευδῶν εἰδήσεων, καὶ πεδίον φατριαστικῶν διαπληκτισμῶν τὴν ἡμετέραν ἐφημερίδα.

Χθὲς ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ ὁ φιλήσυχος πολίτης Ν. Γαλάτης ἐν τῷ ἐστιατορίῳ του κατεκρεουργήθη ὑπὸ τινος ὑπενωμοτάρχου. Ἡ εἰσαγγελία ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως δραστηρίως καὶ ἀξιεπαίνως. Ἐν τούτοις ἀναμένεται ἀνυπομόνως παρὰ τοῦ κοινοῦ νὰ μάθῃ τί θὰ πράξῃ ἡ προϊσταμένη στρατιωτικὴ ἀρχή.

Ἡλεῖος

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

Πρὸ ἡμερῶν ἀνέγνωσα ἐν ταῖς στήλαις ταύταις ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Τὰ θαύματα τῆς ἀγγλικῆς τηλεγραφικῆς ὑπηρεσίας» περιγραφὴν τινὰ τῶν ἐργασιῶν τῆς τηλεγρ. Ἑταιρίας Western Union καὶ τῆς λειτουργίας τῶν σταθμῶν αὐτῆς ἐν Ἀμερικῇ.

"Ὄντως θαυμάζει τις τὴν τάξιν μεθ' ἧς διεξάγεται ἡ ὑπηρεσίαι καὶ μακαρίζει τοὺς λαοὺς τῶν μερῶν ἐ. εἰνων ἔχον-

Ἡμέραν τινὰ, ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τῆς αἰγὸς χρόνον, κατελήφθην ὑπὸ ραγδαία βροχῆς καὶ ἐχώθην ἐντὸς τῶν θάμνων, ὁπόθεν μὴ ἔχων τι καλλίτερον νὰ κάμω ἤρχισα νὰ παρατηρῶ τὴν οἰκοδομὴν, ἰδίως δὲ πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὑπῆρχον τρία μεγάλα παράθυρα μετὰ ὑέλων, διότι τὰ λοιπὰ ἦσαν τετράγωνοι ὅπαι ὑπὸ τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων οὐδέποτε ἄλλοτε ἰδὼν τὴν οἰκίαν τοσοῦτω καλῶς, ἐξήταζον ἤδη αὐτὴν μετ' ἐνδιαφέροντος. Αἶφνης εἰς ἐν τῶν παραθύρων ὅπισθεν τῆς ὑέλου εἶδον ἀναφανισμένην μορφήν.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐποίησε πήδημα ἀκούσιον καὶ ἐξέβαλεν ἐπιφώνησιν, διακόψασαν τὸν λέγοντα.

— Τίποτε, Ἰωάννη, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ διὰ φωνῆς τρεμούσης, ἐξακολουθήσατε, φίλε μου, ἢ διήγησίς σας λίαν μ' ἐνδιαφέρει.

⊙.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΗΓΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗ.

Μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν, ὁ νεανίας ἐξηκολούθησεν.

— Ἡ μορφή αὕτη ἦν μακρὰ καὶ ἰσχνή, λευκὴ ὡς τὸ σφαιροειδὲς τοῦτο ἄνθος, ὅπερ ὀνομάζουσι βρυωνίαν. Ἡ κεφαλὴ ἦν κεκαλυμμένη ὑπὸ μακρᾶς κόμης λυτῆς, πιπτούσης ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς. Δὲν ἐνθυμούμαι ποῖα ὑπῆρξε τότε ἡ ἐντύπωσίς μου, ποῖα ἦσαν αἱ παθήσεις, ἃς ὑπέστην, ἀλλ' ἀναμνησκόμεθα ὅτι ἡ καρδίαι μου ἔπαλλε σφοδρῶς, ὅτι ἔ-

τρεμον, ὡσεὶ εἶχον κρῦσαι καὶ ὅτι, ἀντὶ νὰ τρομάξω, θὰ ἤθελον, ἐάν ἠδυνάμην, δι' ἐνὸς πηδήματος νὰ ριφθῶ πρὸς τὴν ἐμφανισθεῖσαν μορφήν. Τί ἦτον αὕτη; οὐδεμίαν ἐξήγησιν εὐρίσκον. Μετὰ μίαν στιγμὴν κατενόησα ὅτι εἶχον ἐνώπιόν μου ἐν ὄν τῆς αὐτῆς φύσεως μετὰ τῆς ἰδικῆς μου. Βραδύτερον δὲ ἔμαθον, ἀφοῦ εἶδον ἄλλα τοιαῦτα, ὅτι τοῦτο ἦτο γυνή.

"Ἰστατο αὕτη εἰς τὸ παράθυρον ἀκίνητος, ἄλλοτε μὲν βλέπουσα ὑψηλὰ, τὸν οὐρανὸν, ἄλλοτε δὲ κάτω τὴν γῆν. Εἶχον προσηλωμένους εἰς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς· δὲν ἐτρόμαζον, οὐχί, ἤθελον νὰ εὐρεθῶ πλησίον τῆς αἰσθανόμενος ἐν ἑμαυτῷ ἀγάπην ὁμοίαν ἐκείνῃ, ἣν εἶχον πρὸς τὴν αἰγὰ μου, ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἐγενόμην εὐτυχῆς, ἐάν ἐνηγαλιζόμην καὶ κατεφίλου αὐτὴν, ὅπως κατεφίλου τὴν λευκὴν αἰγὰ.

Ὁ κύριος Λαγγάρδ ἀνεστέναξε καὶ ἀπέμαξε κρυφίως δύο δάκρυα.

— Ἡ βροχὴ ἔπαυσεν, ἐγὼ δὲ, ἀντὶ νὰ κρύπτωμαι, ἤθελον νὰ φαίνομαι.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ κ. Λαγγάρδ ἀνυπόμονος.

— Αὕτη μὲ εἶδεν.

— Ἄ!

— Τὸ ἐνόησα, βλέπων κινουμένους τοὺς βραχίονας, τὴν κεφαλὴν τῆς. Προδήλωσ, διὰ τῶν σημείων, τὰ ἔκαμεν, ἐφαίνετο προσκαλοῦσά με. Αἶφνης εἶδον αὐτὴν σφαδάζουσαν, τότε δὲ μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶδον μίαν μορφήν, μεθ' ἧς οὐδὲν πλέον